

Miroslav Žamboch

HITMAN

AGENT
X-HAWK
10

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

X-Hawk je krutý pán, krutý vládce a loajalitu svých bojovníků si dokáže vynutit do slova a do písmene až za hrob. Framon Dotchi, bojovník klanu, který prohrál ve válce s Kováři Rovnováhy, je jedním z mnoha v jeho službách. Zkušený klanový válečník dostává jednoduchý úkol – vražedným útokem má narušit hladký chod mašinerie Kovářů tak, aby X-Hawk měl čas provést tajnou citlivou operaci. Dotchi má odstřelovací pušku, úkol a hledá správný cíl. Proti Agentuře ve jméno svého klanu bojoval několik let, ale přesto se mu nechce pro nového děsivého šéfa zabíjet civilisty. X-Hawk ale selhání netoleruje. Musí zabít, nebo se jeho duše rozpadne v pekle stvořeném největším z čarodějů. Sám proti všem.

**agent
X-Hawk**

**1
HITMAN**

Miroslav Žamboch

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Miroslav Žamboch, 2010
Cover Art © Petr Vyoral, 2010
Design © Jan Doležálek, 2010
Edition © 2010
All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-431-5

Agent X-Hawk

Ve známé historii paralelního metaverza je X-Hawk člověk (pokud ještě stále zůstává člověkem), který ve svých rukou soustředil největší moc. Ovládá tisíce světů a ještě víc jich skrytě nebo otevřeně ovlivňuje.

Je megalomanský, současně trpělivý, krutý, občas blahosklonný. Za svým cílem kráčí přes mrtvolu jak jednotlivců, tak i celých národů a světů.

Stejně jako jeho hlavní nepřátelé – Agentura Kovářů Rovnováhy. Jen cíle se liší.

Přes svůj ohromný potenciál zatím X-Hawk nechce riskovat otevřenou válku, která by otřásla celým metaverzem a ohrozila tak jeho tajné plány. Značná část jeho síly spočívá v tom, že ze svých služebníků dokáže vyždímat maximum; donutí je překročit vlastní stín a položit život v jeho službách.

Metody, které k tomu používá jsou X-Hawkovské.

Framon Dotchi je jeden z žoldáků neviditelné X-Hawkovi záškodnické armády a na úkolu, který dostal: omezit akceschopnost centrály Agentury v našem vlastním světě, by si vylámalo zuby i speciální komando. Dotchi je sám, s jednou puškou, menší zásobou peněz a vědomím, že selhat prostě nesmí.

„To je vaše zavazadlo?“ blondýna v uniformě, která jí vzhledem k jejím dlouhým vlnitým vlasům slušela o to víc, se na mě profesionálně usmívala.

Dva kroky vlevo a dva kroky vpravo za mými zády postávali sebevědomí chlápci v overalech, ověnění neprůstřelnými vestami, se samopaly nonšalantně zavěšenými na popruzích. V tomhle světě se s těmi, co porušovali zákony, moc nemazali. Aspoň ne na rozyňském letišti.

„Ano, madam,“ odpověděl jsem, podíval se jí přímo do očí a usmál se.

Krátce a zdvořile. Lépe čtu mimiku mužů než žen, je to důležitější. V pomačkaném tlumoku právě projíždějícím rentgenovou kontrolou jsem měl rozloženou odstřelovačskou pušku Falcon ráže 12.7 mm s mauserovým uzávěrem rozloženou na dvě části.

„Je těžká,“ poznamenala a pořád se přitom na mě usmívala tím profesionálním způsobem.

Možná už ale nebyl profesionální. Líbím se ženám, i když nevím proč. Jedna z mých schopností, které jsou ve válce tak užitečné. Ve skryté válce.

„Jo, mám tam kompletní sadu olůvek na lov ryb, na daleký lov ryb, a na to potřebujete spoustu olova,“ prozradil jsem jí.

Třináct kilogramů je třináct kilogramů.

„U nás?“ zeptala se skoro podezřívavě.

Možná už se kamufláž stínících Rooniho desek začínala rozplývat vlivem Donegaliho efektu, vlastně Maurbyho efektu, jak mu říkal můj nový zaměstnavatel. A ona už tím pádem začínala rozeznávat skutečné obrysy toho, co jsem s sebou vzal. Rychle jsem zhodnotil své šance. Pokud bych se vrátil zpět do letové zóny, dříve nebo

později by mě chytili. Budu se muset probít ven z letiště a pak se ztratit. Zbrání bylo v okolí dostatečné množství a já nikdy neměl problém si nějakou půjčit.

„Váš rybník Rožmberk má délku hráze skoro dva a půl kilometru a já musím nahodit hodně daleko, abych dostal toho největšího českého kapra, co tam žije!“ řekl jsem nadšeně.

To ji uklidnilo, i když jisté překvapení skrýt nedokázala.

„Takže hezký pobyt, pane,“ popřála mi.

Při průchodu okolo celníků jsem se podíval na hodinky. Patnáct třicet, Rooniho desky už byly definitivně v háji, ale vyšlo to.

Přehlédl jsem parkovací plochu před letištěm. Chaos osobních automobilů, autobusy, na vyznačených místech taxíky. Pro to, co jsem měl udělat, je důležitá anonymita. Nahodil jsem si tašku na rameno a zamířil k zastávce autobusů. Jeden z taxíků na stojánce vyrazil za mnou, a když mě míjel, přibrzdil. Okno už bylo stažené.

„Udělám vám dobrou cenu a ušetříte spoustu času, busy teď mají zpoždění,“ nabídl mi řidič.

„Nemám zájem,“ odmávl jsem ho.

„A ještě vám doporučím dobrý podnik. Pohodlný, diskrétní, v centru.“

Předpokládal jsem, že vypadám nenápadně, ale ten chlap si myslel opak. A řekl diskrétní podnik, jako by poznal, že právě to je pro mě důležité. Nemám rád náhody.

„Tak jo,“ souhlasil jsem a vklouzl na zadní sedadlo rovnou za řidiče.

„Kam to bude?“ zeptal se.

„K tomu diskrétnímu podniku, jak jste se zmiňoval.“

„Je jich víc, nějaké speciální přání?“

Pohnul hlavou, aby mě viděl ve zpětném zrcátku. A já jeho. Rozkynutý ksicht, chytrá prasečí očka. Většina rčení prasatům křivdí. Já je mám rád. Dokážou velmi rychle a spolehlivě zlikvidovat mrtvé tělo. Zvlášť když si člověk dá tu práci a trochu jim ho naporcuje.

„Chci si odpočinout, zrelaxovat se a nepotřebuji přitom být pod dohledem, víte, co mám na mysli – diskrétnost, komfort.“

„Já si vás otipoval, že na nějakou tu kačku nebudete hledět. Praha je ráj, pro takový chlápky, jako jste vy.“

„Dobrý postřeh, jak jste na to přišel?“

To mě opravdu zajímalo, někde jsem udělal chybu.

Auto vykroužilo ostrou zatáčku a zařadilo se do řeky vozidel směřující k centru města.

„To to oblečení, samý drahý značkový hadry.“

Nad tím jsem nepřemýšlel. Jediná věc, kterou jsem do začátku svého úkolu dostal, byly peníze, a to hodně peněz, abych si mohl přímo na místě určitě opatřit potřebnou výstroj. Oblečení jsem si obstaral v prvním obchodě, na který jsem narazil. Zbavit se všeho, co spojuje člověka s jiným světem, je první zásadou, kterou se bojovník naučí. A všeho znamená opravdu všeho. Naši nepřátelé měli někdy tak citlivé čičače, až to vypadalo, že jsou schopni odhalit cizí původ našich vlastních těl. Ale to byl nesmysl, alespoň to tak všichni tvrdili. Teď už na tom nezáleželo.

Rozvaloval jsem se na zadním sedadle s přivřenýma očima, aby to vypadalo, že klímám. Odhadoval jsem, že se mě taxikář pokusí povozit kolem dokola, aby mě připravil o co nejvíce místního oběživa, jak se to dělalo v každém světě. On však poté, co zjistil, že klímám, sáhl po telefonu a bez dívání vytočil nějaké číslo.

„Mám dobrého zákazníka,“ oznámil tlumeně.

I kdybych to náhodou zaslechl, byla to nevinná informace. Prostě se mi snažil zprostředkovat slíbenou službu. Proč ne. Jen u toho byl trochu moc nervózní.

Po deseti minutách sjel z dálnice, v zatáčce předjel další dvě auta v paralelním odbočovacím pruhu, pak se zařadil před ně, pípnutí antiradaru bylo jen krátké.

„Můžu být na místě tak za třicet, pětáctyřicet minut,“ pokračoval v hovoru, který stále překvapivě neukončil.

Dálniční provoz ustoupil městskému, auto zpomalilo.

„Rozumím, čím dříve, tím lépe, za čtvrt hodiny je to ideální.“

Hovor vystřídala reprodukováná hudba z přehrávače. Zavěsil.

Odhadoval jsem, co mě na místě určitě potká. Pravděpodobně se mě pokusí okrást a v horším případě i zabít. Byl jsem cizinec, nikdo mě v Praze nečekal, nikdo se po mě nebude shánět. Navíc jsem vypadal, že mám peníze.

Auto teď každou chvíli zastavovalo na křižovatkách, provoz houstl. Mohl jsem vystoupit, mohl jsem ho požádat, aby mě zavezl na nějakou konkrétní adresu, mohl jsem ho donutit, aby mě prostě zavezl jinam. Nic z toho se mi nechtělo, prostě jsem čekal. Někdy není nad to, začít poznávat nový svět odspodu.

V oknech se začaly míhat různobarevné fasády vysokých domů. Nebyly to čistě technologické mrakodrapy Fanortyů¹, ale ani zámková zástavba Dupupenyho² světa, něco mezi tím. Zasraní Éefáci, vždycky si pro sebe zaberou svět, který stojí za to, kde se dá žít.

Vůz bez varování uhnul ostře doprava, z hlavní ulice plné ruchu jsme se rázem ocitli v zapomenutém dvoře obklopeném vysokými stěnami posetými slepými okny. Zajímavý kontrast.

„Tak jsme tady,“ řekl taxikář a nesnažil se skrýt své uspokojení.

„To nevypadá jako komfortní hotel.“

„To ne,“ uchechtl se, „ale je to určitě diskrétní místo.“

Dveře po mé levé ruce se samočinně otevřely.

Bez mrtvol je to vždy lepší, ale někdy není zbytí. Garota se zašustěním vyklouzla z hodinek, přehodil jsem uhlíkovou strunu přes sedadlo i jeho hlavu a zatáhl, v poslední chvíli o kousek povolil a zauzloval smyčku o hlavovou opěrku. Přitáhl jsem dost a zda to rozdýchá, záviselo hodně na jeho vůli žít. Taky na nervosvalovém aparátu, ale to je prakticky to samé.

Tři chlápci, jeden v džínové bundě, jeden v nové kožené a jeden v něčem, co kdysi dávno bylo uniformou, se vykulili ze vchodu bez dveří – ty se válely opodál.

Týpci, jako byl šofér, obvykle mají nějakou hračku, kterou si pozvedávají sebevědomí. Natáhl jsem se přes přední sedadlo a napodruhé v přihrádce palubní desky nahmátl malou pistoli. Bunda, kterou jsem si vybral, měla široké rukávy. Na zápěstí jsem měl připnuté pouzdro, které mi lehčí zbraň při správném pohybu zápěstí vtiskne do dlaně. Tvar neseděl úplně přesně, ale třeba to vyjde.

Vyklouzl jsem z vozu dřív, než mi stihli omezit prostor.

¹ Fanortyové: jedni z protivníků, proti kterým bojoval klan Framona Dotchiho.

² Dupupenyho svět: svět, s nímž byl svět Framona Dotchiho spojen pevným portálem.

„Asi jsme zabloudili,“ řekl jsem s omluvným úsměvem.

Trochu nejistě se po sobě podívali, takhle to asi být nemělo. A to ještě nevěděli, jak dopadl jejich šofér.

Opuštěný dvůr uprostřed města, risk vyplývající z násilí na cizincích, to mi neznělo jako nějaký bůhví jak organizovaný systém. Pravděpodobně malí soukromníci. Ale tím nebezpečnější, schopní kvůli malému zisku riskovat všechno.

„Nezabloudili jste,“ řekl ten v kožáku.

Mluvil s přízvukem podobně jako já, i když samozřejmě úplně jiným. Angličtina byla díky konvergenci společným jazykem na sedmdesátí dvou procentech světů. Aspoň podle toho, co jsem se nedávno dozvěděl.

„Dej nám kartu, PIN, pas a necháme tě jít,“ pokračoval kožák a stále se přitom blížil.

Naučil jsem se, že pas je ekvivalentem profesní karty. Bez něj mě mohli zahrabat do jakékoliv skládky a nikomu bych nechyběl.

Už byl blízko, skoro na dosah. Nechtěl používat střelné zbraně, to mi bylo jasné. Než sáhl po noži, zkusil jsem to s ukořistěnou pistolkou a vyšlo to. Spatřil ji, až když jsem mu ze vzdálenosti jednoho kroku mířil na hlavu.

„Pracují pro vás?“ kývl jsem doleva a doprava ke zbylým mužům.

Strnul a zvažoval své šance.

„Jo,“ řekl, „a spousta dalších,“ dodal po krátké pauze.

„To je dobře,“ přikývl jsem, „protože kdybys velel jen těmhle poskokům, nestál bys mi za to, abych s tebou ztrácel čas.“

Nevěřil mi, myslel si, že si hraju na tvrdáka.

Nehrál jsem si, nehrál jsem si od chvíle, kdy mi zastřelili psa jen proto, aby mi ukázali, jak je hraní nebezpečné.

Přesunul jsem náměrnou a druhého chláпка střelil do kyčle. Výstřel třeskl až nečekaně hlasitě, ale okna zůstávala mrtvá. Opuštěný dvůr uprostřed města. Ani přerývané chrčení a svíjení zraněného to nezměnilo.

„Tys ho zabil,“ vydechl kožák a nůž, který před okamžikem držel v dlani skrytě, byl náhle viditelný.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

Ze zkušenosti vím, jak se svíjí člověk, který má v pár příštích minutách umřít. Pokud se tedy vůbec nějak hýbe. Byla to malá nevykonná pistolka a kulka uvízla v mase, aniž by poškodila kost.

Zmáčkl jsem spoušť ještě jednou a ještě.

„Teď jsem ho zabil.“

Maník v džínové bundě vypadal napůl v šoku, kožák byl odhodlán vsadit všechno na jednu kartu. On už hru na život a na smrt zažil a dokázal ji poznat.

„Teď jsem tvůj šéf,“ oznámil jsem mu.

Měl tři vteřiny na to, aby se rozhodl. Nevěděl jsem, zda to pochopil, ale každopádně přikývl včas.

„Zítra v tuto dobu se tady sejdeme,“ ukázal jsem hlavní okolo, „a doladíme podrobnosti.“

„Jaké podrobnosti?“ nechápal.

„Kolik peněz mi ze svého podnikání budeš odvádět, a taky pro tebe budu mít nějaké úkoly.“

Díval jsem se na něho a čekal, jak se k nabídce postaví, nakonec souhlasně přikývl. To bylo dobře, nemusel jsem ho zabít a pak se starat o tři těla. Protože zákonitě bych musel sejmout i toho posledního. Pozornost místní policie jsem opravdu nepotřeboval.

„Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Robin,“ odpověděl a nespouštěl ze mě přítom oči.
„Takže zítra tady, Robine.“

Věděl jsem, že kdybych se tady náhodou zítra objevil, bude na mě připraven. Teď jsem vyhrál, protože nečekal takovou tvrdost. Podobní týpci jsou spíš zvyklí na postupnou eskalaci násilí. Postupná eskalace je nástroj diplomatů a to já jsem nikdy nebyl.

Tak, aby mi nezmizel ze zorného pole, jsem se vrátil k taxíku, šoféra stále houževnatě bojujícího o život vyhodil ven, nasedl a odjel.

Taxíkem jsem se převezl na druhou stranu města, zaparkoval ho v zapadlé uličce a klíče nechal v zapalování. Než jsem vystoupil, vzal jsem si pro strýčka příhodu vizitku z koženkového pouzdra přilepeného na palubní desce.

V trafice jsem si koupil štos novin, mapu Prahy, v obchodě s počítači k tomu přidal notebook s největším možným množstvím

komunikačních rozhraní, které nabízeli. Spolu s puškou to představovalo pořádnou váhu. Ubytoval jsem se v hotelu s inzerovaným připojením na internet. Po sprše a večeři, kterou mi nepřinesli na pokoj, ale musel jsem ji spořádat v suterénní restauraci, jsem začal číst denní tisk. Má příprava byla zatím spíš symbolická, nový šéf mi na ni nedal moc času. I on dělal chyby, bez ohledu na to, jak byl mocný. Pokud tím samozřejmě nesledoval něco dalšího, mně skrytého za obzorem.

~ ~ ~

Obzor za panoramatickými okny kruhového sálu byl viditelně zakřivený, na východě se zjevovaly první hvězdy, ale západ pro jejich sestry zůstával stále ještě příliš jasný. Do nejvyššího patra věže tyčící se do několikakilometrové výše nevedl žádný výtah, ale pouze jediné tradiční schodiště z žulových, jen hrubě otesaných kvádrů.

Sál byl prázdný, bez jakéhokoliv vybavení; čelem k oknu na východní straně stál jediný muž. Vysoký, v černém plášti sahajícím až ke kotníkům a s kápí na hlavě. Ticho ustoupilo před tichým nerozlišitelným hlukem, ze kterého postupně vykryštalizovaly zvuky kroků. Postupně zesilovaly, k sálu se blížila větší skupina.

Muž u okna jako by to nevnímal, dál pozoroval scénérii před sebou, jako by byla stvořena jen pro něho.

První vešel obr s ne zcela lidskými proporcemi. Byl příliš vysoký, příliš mohutný, měl příliš dlouhé a masivní ruce. Auru primitivní brutální síly ještě podtrhoval jeho archaicky vyhlížející pancíř z matného kovu, prohlubeň pod pravým prsním svalem prozrazovala, že ho nenosí kvůli módě. Za ním následovala trojice nervózně vyhlížejících mužů v oblecích. Nebyli oblečeni stejně, ale střih a decentní barevné vzory jejich kravat prozrazovaly, že patří k sobě, že pracují pro stejnou organizaci. Poté vstoupila další dvojice, jeden muž v džínách, kostkované košili a prošíváné vestě; druhý v kožené bundě, šedivých kalhotách s ostrými puky a nablýskaných lakýrkách. Očividně pocházeli každý odjinud, přesto jeden jako druhý při příchodu okamžitě zkontrolovali prostor a co viděli, se jim nelíbilo. Co se jim nelíbilo si nechali pro sebe. Poslední dva muži měli na